No. 75. **1847.**

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 23 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f [illegible] Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 16. Junij. Volgens de *Augsburgsche Zeitung* zouden de Noordsche mogendheden besloten hebben in [illegible] te komen, dewijl Oostenrijk en Pruissen te veel belang hebben, dat dit land in rust blijve.

— Voor eenigen tijd hebben de Joden te Koningsbergen besloten den Sabbathdag voortaan op den Zondag te vieren; maar de policie dier stad heeft verboden aan dit besluit gevolg te geven, onder voorwendsel, dat alle veranderingen in de leering en oefening van de Joodsche eeredienst verboden zijn. De Pruissische Landdag beraadslaagt thans over het vraagpunt van de volle vrijmaking der Joden; wordt dezelve in hun voordeel beslist, dan zal men moeten gedoogen, dat zij den Sabbathdag vieren op den dag, welken zij verkiezen.

— In de nabijheid van Bern heeft den 11. dezer een droevig ongeluk plaats gehad.

Te Tiefenau op een half uur afstand van deze stad is men bezig een steenen brug over de Aar te bouwen voor den spoorweg. De werklieden hadden eenige stellaadjes ongeveer 100 voeten boven de oppervlakte van het water bijna voltooid, toen eensklaps, nadat een werkman een balk; naar men zegt te vroeg, had weggenomen en er eensklaps een sterken wind ontstond, het geheele timmerwerk is in een gestort. Veertig werklieden, meest allen vaders van huisgezinnen zijn hierdoor getroffen. Acht zijn op de plaats doud gebleven en verscheiden anderen verkeeren in hopeloozen toestand.

— Te Hamburg hebben ongeregeldheden plaats gehad, ten gevolge van het voor Engelsche rekening opkoopen van aardappelen. De woning van zulk een opkooper is geplunderd.

ENGELAND.

— Een zekere *Wilkinson*, een vrij bejaard man, welke in het graafschap Schelley (Texas) woonde, was de voogd van een jong en schoon meisje, hetwelk door verscheidene jonge lieden ten huwelijk werd gevraagd; eindelijk werd zij aan één hunner verloofd, er werd een feestmaal gegeven, en allen zaten vrolijk bij elkander, toen de plotselinge ongesteldheid van verscheidenen, argwaan verwekte, en men begon te vermoeden dat er vergiftiging had plaats gehad. Bij het ontvangen dezer tijding, zegt de *Louisiana Courier*, waren reeds 12 gasten overleden, en van de 48 anderen waren er 18 in een wanhopigen toestand. De jong-getrouwden en de overige leden der familie deert niets; de oude *Wilkinson* heeft de vlugt genomen.

— In Schotland wordt tegenwoordig het galvanismus, met het best gevolg aangewend om de boomen van insecten te bevrijden. Een ring van koper en een ander van zink, de eerste aan den voet, de ander aan den top van den boom geplaatst en door een koperdraad aan elkander verbonden, maken den ganschen toestel uit; ieder insect, dat bij het opkruipen den koperen ring raakt, bekomt een schok, die hem doodt of op den grond terugwerpt.

— Een dagblad van Edimburg behelst onder het opschrift: MATIGHEID, de volgende advertentie: « Men stelt voor in een eerlijk huisgezin als kostganger te aanvaarden een mensch, die zich dagelijks zat drinkt; ten einde den dronkaard te genezen, zal men pogingen aanwenden, welke reeds voldoende uitkomsten hebben opgeleverd."

Waar de speculatie toch niet op valt!

— Voor het hof van Carlow waren twee gekende dieven door den jurij vrijgesproken, toen de regter *O'Gray* tot den cipier, die hen wegbragt, zeide: Meester *Murbay* ik zou u veel verpligting hebben, wildet gij die twee achtbare gentlemans tot zeven ure in den bak houden; want ik denk om vijf naar Dublin te vertrekken, en zou hen gaarne een paar uren vooruit wezen. Dit was zooveel als een protest tegen de vrijspraak der misdadigers door den jurij.

FRANKRIJK.

— Men weet, dat Parijs, vooral in deszelfs buitendeelen en omstreken, overal met steengroeven ondermijnd is. [illegible] lijk dit zuidwaarts naar den kant van Montrouge in groote uitgebreidheid het geval is, is zulks ook noordwaarts aan den kant van Montmartre. Wegens het gevaar, waarmede hierdoor de gebouwen en derzelver bewoners bedreigd werden, was onlangs eene commissie benoemd, om den toestand aldaar te onderzoeken. Deze heeft thans bevonden, dat, wil men niet een deel dezer sterk bevolkte gemeente levend zien begraven, niet alleen alle verdere arbeid in die groeven gestaakt, maar ook de reeds bestaande uitholingen zorgvuldig gevuld en gedempt moeten worden.

— Bij eenen brand in Parijs heeft een zonderling geval plaats gehad. Toen de brand zich het eerst vertoonde, des morgens ten half 7 uren, werd een bataillon van het 55e regiment infanterie, hetwelk in den tuin du Luxembourg exerceerde, terstond derwaarts gezonden, hetwelk daar in 5 minuten en voor dat er eenige geregelde hulp was, aankwam. De vlam, door een hevigen wind aangewakkerd, dreigde naar het naastbij gelegene huis over te slaan. De bewoners haastten zich te vlugten, en men begon in de eerste aandoening van schrik alles wat men wilde redden, uit de vensters te werpen. Weldra waren dekens, linnens, etc. op de plaats opgehoopt, en in dit oogenblik van verwarring, toen men door de naar binnen geslagen rook de voorwerpen niet goed kon onderscheiden, wierp een soldaat, die reeds meerdere voorwerpen uit het venster had geworpen nog een pakje, hetwelk hij voor ingeknoopt linnen aanzag, naar buiten.

Met schrik zagen de beneden staanden, dat dit pakje een ingebakerd kind was. De kleine was op de overige voorwerpen nedergekomen, hetgeen den val had verzacht, en had gelukkig niets geleden. De min was in haren schrik gevlugt en had hare zuigeling achter gelaten.

— Te Parijs zijn den 10. drie negers gedoopt, zonen van koningen.

BELGIE.

— Door een brief, van den Belgischen consul van New-York is het berigt bekend gemaakt, dat de granen in Noord-Amerika aller voordeeligst te velde staan, en eenen even voordeeligen oogst voorspellen. Op vele plaatsen heeft men groote velden met maïs bezaaid, welker cultuur en voortbrengst voordeeliger en zekerder dan andere graansoorten is. Van de aardappelen heeft men er minder werk gemaakt, dewijl het gebruik van die vrucht aanmerkelijk is verminderd.

— In het *Journal de Bruges* leest men: « In onze gevangenis heerscht de typhus. De gewone bevolking van dat gevangenhuis is 150: doch thans 545."

— Te Ostende hebben wederom ongeregeldheden plaats gehad, even als te Antwerpen. Naar beide plaatsen zijn troepen gezonden.

— Te Doornik hebben eergisteren morgen eenige oploopen van werklieden plaats gehad, welke het oogmerk hadden, om den uitvoer naar Frankrijk tegen te houden. Door tusschenkomst der politie is de rust hersteld, en is men ongehinderd voortgegaan met de verzending naar Frankrijk.

NEDERLANDEN.

— In de *Leydsche Courant* leest men den volgenden brief van den Hoogleeraar Mr. *H. W. Tydeman*:

« De dagbladen vermelden thans, meer of minder uitvoerig, het adres aan Z. M. den Koning, om wettelijke maatregelen tot afschaffing der tienden, op het Landhuishoudkundig Congres te Arnhem voorgesteld, bij acclamatie aangenomen en door vele leden onderteekend, in de eerste plaats door mijnen hooggeachten ambtgenoot *Ackersdyk* uit Utrecht. — Ik was daar ook tegenwoordig en heb dat adres niet medegeteekend: niet uit eenige voorliefde voor het Tiendrecht; maar om dat ik oordeel, dat men van den wetgever niet moet verzoeken, wat men als recht kan eischen en door den rechter verkrijgen — en ik het kon. besluit van 22. October 1814 niet anders kan beschouwen dan als inconstitutioneel en onwettig en dus *comme non avenu.*"

— Naar men verneemt, zoude bij de regering het voornemen bestaan, om de dienst der stoomschepen, *Suriname* en *Samarang* welke, gelijk men weet, van regeringswege, benevens het stoomschip *Cerberus* zijn aangewezen, om de schepen met graan beladen en naar Nederland bestemd, te slepen, op te heffen, uit aanmerking, dat achtervolgens reeds verscheidene graanschepen zijn ingekomen en nog meer verwacht worden, en er alzoo in de eerste behoefte is voorzien. Deze dienstopheffing wordt vooral gevorderd, omdat de beide eerstgenoemde booten eerstdaags naar de Oost- en West-Indiën moeten vertrekken; hebbende de *Cerberus*, even als gepasseerde jaar, de dienst hervat bij de haringvloot.

TIEL. Volgens geloofwaardige mededeeling, zou, in de omstreken van Bergen-op-Zoom, dezer dagen, met het gewenschte gevolg, zijn toegepast, tegen den voortgang der long-ziekte in eene stal runderen, het zuiveren der stallen met houtzuur en het daarmede insmeren der beesten, achter de ooren en om de hoorns. Mogt dit eenvoudig middel den landbouw van deze zoo hoogstschadelijke ziekte bevrijden! (*T. W.*)

VLISSINGEN, den 22. Junij. Vrijdag ll., des middags ten 1 ure, is de bliksem in den koren-molen van den heer *F. van Vessem*, te Noordwelle, eiland Schouwen, geslagen en heeft de meleeroe verbrijzeld; de molen is echter voor meerdere schade gelukkig bewaard gebleven.

— Eenige Nederlandsche genees- en heelkundige professoren hebben eene verklaring onderteekend, dat o. a. zelfs het *matig* gebruik van sterken drank, *in gezonden toestand* steeds schadelijk is. Een stille verklikker in de *K. C.* verklapt een der onderteekenaren, prof. *P. H. Suringar*, en zegt dat hij in den afgeloopen winter dien hooggeleerden heer meermalen in den salon des Variétés van *Duport* te Amsterdam, een *grocje* cognac heeft zien nemen (!!!)

— Men leest in Belgische bladen dat de koning der Belgen voornemens is om afstand te doen van de regering; sinds geruimen tijd had men reeds opgemerkt dat deze koning weinig zitvleesch had voor een troon.

—

— Aan den *anonymen* schrijver der *opmerkingen* tegen de *anonymiteit*, in de *Middelburgsche Courant* van den 19. Junij, hebben wij de eer te doen *opmerken*, dat het om het even is wie eene waarheid zegt, als het maar eene waarheid is; en dat in een land waarin een *zwart register* bestaat, de *anonymiteit* geen verdediging behoeft.

INGEZONDEN STUKKEN.

Het Spaansche hof.

Wij ontleenen uit de *Deutsche Brüsseler Zeitung* No. 46, van 10. Junij jl., het volgende:

Wij treffen in de Engelsche *Times* de volgende, wel wat overdrevene schilderingen van het Spaansche Hof aan, maar de grondtrekken zijn echter juist.

MADRID. SERRANO (generaal) is thans de erkende minnaar van ISABELLA; men noemt hem hier reeds niet anders dan GODOI II (zoo als bekend is was deze GODOI de bijslaap der gemalin van Koning KAREL IV). ISABELLA wilde SERRANO

JAN DE BASTAARD.

—

(Vervolg van onze vorige.)

In het midden van dat ongeregelde kamp, hetwelk bijna deed gedenken aan de kampementen der Heidenen uit de middeneeuwen, verhieven zich vier staken, welke in den grond geplant waren en waarover een graauw linnen zeil gespannen was: dat was de tent van de aanvoerders der koningsgezinden. Zeisen, pieken, ploegijzers, eenige oude gothische karabijnen, verscheidene geweren, afkomstig uit het leger der Republiek, waren zonder orde rondom dezelve verspreid. Bij dit zonderlinge wapen-magazijn bevonden zich twee mannen, die in hunne ruime mantels gewikkeld, een weinig ter zijde af, op boomstammen gezeten waren. De blankheid hunner huid, de fijnheid hunner gelaatstrekken en handen, de snede en de stoffaadjes hunner kleederen, vormden een treffend verschil met de ruwe aangezigten en de grove gewaden der overigen. Het waren de heeren en meesters der boeren, die hen omringden.

Deze twee personen spraken binnen 's monds en schenen in een zeer warm onderhoud gewikkeld. Eindelijk stond een hunner op en zeide tot zijnen medgezel:

- Alzoo, Frederik, is dat eene afgedane zaak; wij zullen de blaauwrokken morgen niet aantasten. Zie slechts, onze landslieden liggen afgemat van vermoeijenis, slecht gewapend en bijna ontbloot van mondbehoeften. Nu eene worsteling te beproeven, zou ons blootstellen aan een onvermijdelijk verderf, geloof ik, te oordeelen naar de ontzaggelijke menigte troepen, welke zij zouden moeten aanvallen. Wij zullen de terugkomst van George afwachten. Binnen twee dagen zal hij zich tot den markies de Lescure begeven, en zal hem met onzen toestand en onze middelen bekend maken; en indien onze vrienden hunne bewegingen met de onze in verband brengen, dan zullen de republikeinen tusschen twee vuren gevangen zijn. Wachten wij alzoo nog eenigen tijd.

Frederik antwoordde niet, maar gaf een teeken van goedkeuring.

- Het is wel, hernam zijn medgezel, ik ga last geven dat men de schildwachten aflosse.

Hij verwijderde zich en verdween in de duisternis.

Alleen gebleven, kruistte Frederik de armen over zijne borst, en scheen zich aan een diep gepeins over te geven.

Na verloop van eenige oogenblikken rigtte hij zich langzaam op en trad de tent binnen.

Het inwendige gedeelte van dit in der haast opgerigte verblijf, beantwoordde geenszins aan het ellendig uiterlijk, dat hetzelve van buiten opleverde. Een groot tapijt, zonder twijfel ontrokken aan de plundering van eenig kasteel, bedekte de koude vochtige aarde. Wit linnen bekleedsels versierden de wanden. Een fluweelen leuningstoel, een spiegel, eene rustbank van fraai hout, met rijke gordijnen gestoffeerd, maakten het huisraad van de tent uit, in het midden van welke eene vrouw gezeten was.

Frederik naderde haar.

- Welnu, Clotilde! zeide hij op eenen schertsenden toon, wat zegt gij van het bekoorlijk oord waarheen ik u geleid heb? Deze woonplaats behoort u te bevallen nichtje, want het wordt heden uitgemaakt dat wij er nog gedurende eenige dagen vertoeven moeten. Ik wensch van ganscher harte dat deze korte tusschenruimte van rust en vrede u de moeiten en de wreede aandoeningen zal doen vergeten, die u in den loop van deze lastige reis hebben overmand.

- Dank, waarde neef, antwoordde Clotilde. Sedert ik bij u ben heb ik God gebeden, dat mijne demoedige onderwerping eenigen steun zou geven aan de kracht, welke mij ontbreekt, en God heeft mijn gebed verhoord. Gij hebt tot heden toe mij zien lijden, zonder dat eene enkele klagt aan mijnen mond ontglipt is; maar heden gevoel ik dat mijne geestkracht mij begeeft, en dat mijn moed op het punt is van te zinken. Vergun mij dan u voor de eerste maal te vragen welk heimelijk oogmerk u op het denkbeeld gebragt heeft om mij, arm en jong meisje, aan uwe gevaren en uw avontuurlijk leven te verbinden? Welke rol hebt gij bij uwe ondernemingen voor mij bestemd? Gij zult toch niet van mij vorderen dat ik het voorbeeld volge van sommigen der vrouwen, die in uw gevolg zijn, en dat ik een oorlogswapen opneme, om uwe vijanden eenige kogels meer op het slagveld toe te zenden? Welk voordeel hebt gij geplukt van mijne tegenwoordigheid in uw kamp en achter de rijen van uwe soldaten? Mijne plaats is niet hier, Frederik. Wees getrouw aan den door u gezworen eed en aan uwe gevoelens, blijf in het midden van uwe wapenbroeders, maar laat toe dat ik mij van het tooneel des oorlogs verwijdere. Zorg dat ik Frankrijk kan verlaten, dat ik mij bij de talllooze vrienden van mijne familie kan vervoegen, aan wie Engeland eene schuilplaats en eenen gastvrijen bodem heeft aangeboden, dat ik kan.....

- Vergeef mij, nichtje, viel haar Frederik in de rede, maar in den mond van eene adellijke dame moet deze taal mij verwonderen. Gij Clotilde, gij, de dochter en erfgename van den markies de Kerbee, gij zoudt u medepligtig maken aan de schande

tot Hertog en tot President van den ministerraad maken, doch deze vreesde, dat de onwil des volks tegen hem los mogt barsten, zoo als tegen zijn voorganger, den 19. Maart 1808.

De vrienden van ISABELLA wenschen zeer, dat zij zoo spoedig mogelijk naar Madrid mogt terugkeeren. Te Aranguez is slechts een bataillon, en ingevolge gemaakte ontdekkingen, vreest men, dat de Fransche agenten hun mogelijkste doen om een opstand onder de troepen tot stand te brengen, en om in eenen anderen en verschillenden zin de tooneelen van LA GRANJA in 1836 te herhalen. Te Madrid, waar het garnizoen sterk is, zou zij meer tegen zulk een aanslag beveiligd zijn. Intusschen hoopt men, dat zij in de eerste dagen hier zal aankomen. Don FRANCISCO verzekert echter, dat de aankomst van ISABELLA te Madrid het teeken zijner reis naar Aranguez zijn zal.

Eene zekere schoone dame, die in de *chronique scandaleuse* van Berlijn en in de gezelschappen aldaar wel bekend is, en wier ligtvaardig gedrag reeds voor een geruimen tijd eene scheiding van haren gemaal had noodzakelijk gemaakt, — was slim genoeg om een even zoo politiek karakter het hoofd op hol te brengen. Deze dame, zoo wel als haar minnaar, zijn tegenwoordig te Aranguez. ISABELLA merkte haar meer dan eens op, en drukte onlangs hare bewondering over deze maitresse des heeren VON *** uit, den wensch uitende haar te leeren kennen. De dame aan welke ISABELLA dit zeide, verklaarde haar, dat het voorwerp harer bewondering geene eigenaardige gezelschaps-dame was; want haar karakter was iets bevlekt, en, wat nog slimmer, als zoodanig bekend.

« Ei, wat heeft ze dan gedaan?" vraagde ISABELLA.

« « Zij leeft reeds sedert lang gescheiden van haren gemaal,"" was het antwoord.

« Is dat alles," zeide ISABELLA, « en nu, wat is daar verkeerds in? Wanneer zij haren gemaal niet bemint, dan heeft zij het volste regt, als zij hem daarom ontloopt. Gij ziet, dat ik ook gescheiden van PAQUO (Don FRANCISCO) leef, dien ik niet kan uitstaan. Als eene vrouw haren man niet bemint, zoo doet zij het verstandigst hem op staande voet te verlaten. Moet dan eene vrouw haar gansche leven door ongelukkig zijn, wijl zij toevallig met een man gehuwd is, die zij verafschuwde. Het kan geen zonde zijn, als eene vrouw zich zoo gelukkig maakt, als ze kan. Mijne moeder had niet dezelfde verontschuldiging, en toch ziet ge, hoe lang zij met RIAUZAREZ zamenleefde, alvorens zij hem huwde; echter weet de heele wereld, dat mijne moeder eene *heilige* is!" — ISABELLA sprak deze woorden met zulk een gelaat van opregtheid en overtuiging van derzelver waarheid, dat geen twijfel overbleef, dat zij uit het hart kwam.

Den volgenden dag ontving zij eenen brief van MARIA CHRISTINA: « o jerum!" zuchtte zij, « alweder preken, niets dan preken, preken, preken, zonder einde, van mijne goede mama!"

« « Maar Uwe Majesteit zal toch wel zooveel achting voor mevrouw Uwe Hooge Moeder hebben, om haren brief te lezen, die welligt iets zeer belangrijks inhouden kan,"" merkte eene hofdame aan.

« Neen, neen, ik ken ieder woord, dat daarin staat, zonder dat ik de moeite behoef te nemen hem te lezen. Wij weten allen, dat Mama verdient heiligverklaard (*canonisirt*) te worden, en ik weet dat het best. Maar," vervolgde zij, « de tijd van preken is voor mijne Mama voorbij; dus, weg met den brief," dien zij in stukken scheurde en wegwierp. « Kom nu, en laten wij eene wandeling doen; de avond is schoon en koel, en wij willen over andere dingen keuvelen als van Mama en hare preken."

Het gerucht loopt, dat ISABELLA eene verklaring in 't oog heeft van het middel te geven, 't welk aangewend zou worden, om haar te bewegen haren gemaal te ontvangen; en in 't bijzonder der voorvallen van de beruchten nacht, toen BRESSORI en anderen zoo uitstekend in het uitvoeren der hun toebedeelde rollen, zich zelven overtroffen. Deze verklaringen zullen tot grondslag dienen der scheiding. De nieuwsgierigheid van het publiek, omtrent deze openbaringen, is zeer gespannen.

DEVENTER, 19. Junij 1847. V. D. L....

MENGELINGEN.

Des anderen morgens vroeg kwamen, ingevolge mijne bestelling, drie Javanen met hun kano, om mij naar Soerabaija te brengen. Het was een heerlijke morgen en de steeds druk bezochte reede met schepen bezaaid, die daaraan een vrolijk en schilderachtig aanzien gaven. Ik voer tusschen eene menigte vaartuigen door. Eene groote Chinesche jonk trok door haren vreemden bouw mijne geheele aandacht. Een plomp gevaarte, welks voorsteven en spiegel zeer onevenredig opwaarts staken, terwijl het in het midden zeer laag was. Op den spiegel zag ik een aantal houten hutjes en huisjes, welker wonderlijke vormen door de bonte vaantjes, waarmêe zij prijkten, nog meer in het oog vielen. Het schip had eenige overeenkomst met een kof, doch was veel lomper en logger. Aan den boeg waren een paar groote oogen (1) geschilderd, die het gebouw naar een fabelachtig zeegedrocht deden gelijken. Het geheele tuig bestond uit twee masten, elk uit een enkelen dikken boom vervaardigd; een paar breede, dikke, van biezen gevlochten zeilen hingen daaraan. Horizontale plooijen liepen door de zeilen, waardoor zij zich lieten verkleinen (reven). Nogthans waren er schoten aan (troktouwen) en brassen, (touwen, waarmede de zeilen omgehaald worden). Het roer was zeer eenvoudig, zonder het mechanismus, dat de beweging der grootste Europesche schepen zoo gemakkelijk maakt. Het was met vele gaten, waarin touwen zaten, door middel waarvan het in beweging werd gebragt. De geheele bouw was zoo vreemd, dat ik het vaartuig ook van binnen wenschte te leeren kennen. Nadat een Chinees aan boord mij in de Maleische taal daartoe vergunning had gegeven, deed ik aanleggen en klouterde naar boven. » *Slamat dalang die kapal toewang* (wees welkom aan boord, mijnheer)!" riep de Chinees mij toe, toen ik den voet op het dek zette. Ik had geen berouw van de genomen moeite; allerwonderlijkst toch vond ik het boven- en benedendeks. Op het naauwe verdek heerschte bonte verwarring en gedrang, en de toonen der Chinesche taal klonken mij geenszins liefelijk in de ooren. Een broek van ligte stof en eene soort van tabbaard, op niet onbevallige wijze uit over elkander liggende palmbladen vervaardigd, maakten de gansche kleedij der schepelingen uit. Opmerkzaam sloeg ik het vreemde, wilde gewoel gade. Ten minste 200 Chinezen verdrongen elkander in de kleine ruimte. Het kompas lag in eene doos met zand, tusschen bonte welriekende waskaarsen. Eene daarvan brande slechts; zij was met ringen beschilderd, die op gelijken afstand van elkander stonden, om door het afbranden het getal uren aan te duiden. De naald in het kompas was zeer kort, ongeveer ter lengte van één duim. De windroos had 24 streken, of *mata's* (oogen); zoo als de Chinees dit in het maleisch uitdrukte. Door deze streken gingen verscheidene concentrische kringen, die met zonderlinge ten deele astrologische teekens aangevuld waren. Het kompas noemen de Maleijers *pendoman*, de Chinezen *Tiug, nan tsur*, d. i. naald, die het zuiden aanwijst. De onderscheidene hutten op en in het schip waren door besloten wanden, waarvan men al de naden had digt gemaakt, van elkander afgescheiden en hierdoor zoo waterdigt, dat men eene daarvan veilig met water had kunnen vullen, zonder de andere in gevaar te brengen. Wijl deze Jonken (2) bovendien van zeer ligt hout gebouwd zijn, kunnen zij natuurlijk slechts zelden vergaan. Wegens hare logheid en den geringen diepgang, kan men daarmede niet bij den wind zeilen. Opmerkelijk blijft steeds, hoe met een vaartuig van zoo gebrekkige inrigting zulke groote reizen gedaan kunnen worden, als de Chinezen werkelijk ondernemen. Zij maken wel is waar van de moesons gebruik, om door de Chinesche en Indische zeeën te komen, doch in storm hebben zij het zwaar te verantwoorden, te meer, wijl zij daarbij eene grenzelooze onachtzaamheid aan den dag leggen.

Dr. SELBERG. Reis naar Java, 1846.

(1) Deze oogen zijn zinnebeeldig, als strekkende tot het opsporen en ontwijken van naderende gevaren. Men kan ze met regt de alziende oogen noemen.

(2) Jonk, of eigenlijk *djoedg*, van het Perzische herkomstig, beteekent, « een groot schip."

De Maan, waargenomen door middel van Lord Rosse's Telescoop.

Elk voorwerp, dat zich op de oppervlakte van de maan vertoond en eene hoogte heeft van 100 voeten, is nu duidelijk kunnen worden waargenomen, en, als de gelegenheid bijzonder gunstig is zal zulks met voorwerpen van 60 voeten ongetwijfeld evenzeer het geval zijn.

Op hare oppervlakte bevinden zich kraters van uitgedoofde vulkanen, rotsen en tallooze steenmassa's; zelfs heeft men de overtuiging, dat, bijaldien er wezens van onze gedaante op de maan aanwezig waren, dezelve door middel van deze instrumenten duidelijk te zien zouden zijn. — Woonplaatsen zoo als de onze, zijn echter niet waargenomen — zelfs geene sporen van bouwkundige overblijfselen, die zouden kunnen doen beweren, dat de maan tot verblijfplaats strekt of immer gestrekt heeft voor stervelingen van onze natuur. Zij vertoond hoegenaamd niets, dat eenige gelijkenis heeft met de groene velden en de liefelijke dreven van onze schoone aarde. Er is geen zee, geen rivier, geen water zigtbaar — zelfs geen zweem aan eene bewaarplaats daarvan, ter voorziening in de behoefte van eene stad of iets dergelijks — het geheel heeft het aanzien van verlaten te zijn. De christen wijsgeer zal zich nu afvragen, *waarom* deze verwoesting ontstaan is? — heeft dezelve voor hare overtredingen moeten boeten — en, bij gevolg, is haar het lot reeds te beurt gevallen, dat onze aarde, volgens de schrift eenmaal te wachten staat??

(*Voorlezing van Dr.* SCORESBY *over de Sterrek.*)

ALLERLEI.

In het *Handelsblad* van den 21. dezer leest men de volgende advertentie:

« Eene beschaafde Dame, van 30 tot 60 jaren, die over een kapitaal van niet minder dan 12 mille heeft te disponeren, kan zich associëren in eene honnêtte groote zaak, met een notabel heer *Practicyn*, in eene hoogst aanzienlijke alom bekende solide zaak, op voorwaarden van eene der eerste fatsoenlijkste leefwijze van den eersten rang te verkeeren, mogt de Dame talen verstaan, dezulken zouden de voorkeur verdienen, hetzij wed. of vrije, zulks maakt geen different, mits eene eerste opvoeding te hebben genoten, om in dien kring bij deze zeldzame hoogst gelukkige allezins waardige leefwijze in het wederzijdsche genot en verkeer met dien eenigen hoogst geleerden vermogenden heer in alles overeen te kunnen komen, zoowel hier te lande, alsook op reis en in andere rijken. Die Dame, aan die vereischten te kunnen voldoen en daarvan gebruik willen maken, en zich daartoe bereid verklaren, gelieve zich te adresseren, onder Lett. A. Z., aan het bureau van administratie, commissie, advertentiën en algemeene zaken van *A. J. Onstee*, directeur N. Z. Achterburgwal, No. 322, te Amsterdam."

De heer *Onstee* recommandeert zich ook tot het stellen en schrijven van brieven, rekesten, enz.

Raad voor gehuwden.

Gesteld de mogelijkheid, dat uwe echtgenoot zich, na lang disputeren, gewonnen gave, al zou ook zwart wit moeten heeten; praal dan niet met uwe zege; want de naweeën komen op uw hoofd.

VERBETERING.

In No. 72, bl. 2, kol. 2, staat: « tooneelspeelster", beter: « treurspeelster"; « servante"; moet zijn: « servente", « binnenlandsche zaken", moet zijn: « buitenlandsche zaken."

In No. 73, bl. 2, kol. 1, staat: « keer", moet zijn: « kant"; en kol. 2, « een hoofdstad", moet zijn: « de hoofdstad."

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Junij. Sedert den 19. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Ilia, J. Aoltman, Falmouth, tarwe; Waldemar, J. Rasmussen, Santos, graan; Plautus, H. Kundsen, Valparaiso, stukgoed; Albert, J. A. Krom, Zwarte Zee, rogge; Crafton, J. Goomer, Odessa, tarwe; Augusta, D. Damsberg, New-York, tabak, katoen en rijst, Dagmar, P. Berg, Dantzich, graan; Palmer, S. Jorgenson, Scolonika, rogge en garst; Franz, W. Potlich, Odessa, tarwe; Waldemar, M. H. Holm, Pillau, haver; two Brothers, E. W. Cook, tarwe, Endeavour, G. Wright, stukgoed, beide Londen; Norden, C. Grandholm, Finland, rogge; die Hoffnung, J. Clauze, Odessa, raapzaad; la Soreille, P. Blanchard, Marseille, Harmonie, B. Dahlberg, Odessa, beide tarwe; the James, J. Rouse, New-Castle, stukgoed; the John, J. Rundle, Fowey, porceleinaarde; Onderneming, K. Zwanenburg, Smirna, Nijverheid, W. J. Bakker, Marseille, beide tarwe; Medora, J. Baland, Baltimore, potaschaarde; Fritheof, J. Stramberg, Eupatorim, Christian, C. Christiaanse, Cronstad, Luciparo, C. Visma, New-York, Nephtunis, R. Noofs, Riga, the Lark, J. Laidley, New-York, Augusta, J. Plageman, Odessa, Catharine, H. Crofs, Cavallen, Ceto, C. Ezar, Burgos, R. R. Legger Jr., Marchinas, Riga, alle rogge; Lituania, J. G. Richeles, Memel, hout; the William, W. Villess, Limerick, graan.

Voor Rotterdam bestemd:

Amiticia, F. Ruijl, Odessa, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Ingeborg, H. J. Fox, Sverge, Omonica, J. Lind, Gothenburg, Emanuel, S. Horne, Christiaansand, Hailty, W. Mattrens, New-Castle, alle ballast; Trijntje, J. A. Meijer, suiker, Amsterdam.

-- Den 20. binnen de haven gekomen: Aeolus, C. Callberg, Stokholm, pik en teer. Dit schip heeft bij het naar zee zeilen deszelfs roer afgestooten.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

eener uitwijking, gij zoudt een toevlugtsoord gaan afbedelen bij de ellendelingen, die zich niet geschaamd hebben hunne partij te verlaten, van hun vaandel weg loopen, en zich als een hoop slaven op de vlugt te begeven, terwijl hunne broeders op het slagveld sneuvelden, en hun koning op het schavot. Neen, bij mijne eer, Clotilde, dat zal niet gebeuren; neen, gij zult niet vertrekken en de laatste gedachtenis, welke gij van mij zult met u dragen, zal niet die eener lafhartigheid zijn. Uw naam en de mijne zijn een; ik wil dat die naam zuiver blijve, zuiver, even als mijne gehechtheid aan uwen persoon, even als de eerbied, even als de toegenegenheid, welke ik u toedraag, even als de liefde.....

Hoor mij aan, Clotilde, dus vervolgde de markgraaf, wiens stem zacht en bijna smeekende werd; hebt gij ooit uwe gedachten laten omdolen in het veld eener toekomst, welke niet verre reeds van ons af is? Hebt gij u te midden van uwe nachtelijke droomen, of uwe verbeeldingen gedurende den dag, wel eens geplaatst op dat heugelijk en plegtige tijdstip, waarop de toejuichingen van Frankrijk en de wereld de zege van onze heilige zaak zullen begroeten? Strekte uwe verbeeldingskracht zich nimmer zoo verre uit, dat zij doordrong tot dien schitterenden optogt van Heeren en Vassalen, die u omringen, gelukkig hun terugkeer in de eigendommen uwer voorvaderen te mogen vieren? Vervolgens, nog verder aan uwen gedachten den vrijen loop latende, zult gij dan niet, ten tijde dat de eerste opgewondenheid wegens die eerbewijzingen en aanbiddingen voorbij is, en gij tot rust en vrede zijt teruggekeerd, zult gij dan niet, zeg ik, een weinig uwe gedachten als een jong meisje navorschen en denken aan den man, die u sedert den dood van uwen vader heeft beschermd, die u aan uwe vijanden heeft onttrokken, die u met zijn ligchaam op het oorlogsveld heeft bedekt? Aan den man, die u zijn leven en bloed heeft toegewijd, aan den man, die u bemint met al de liefde, welke God in zijne ziel gegoten heeft, eene liefde even sterk als zijne eer, even krachtig als zijne politieke geloofsleer? Schenk mij een enkel woord, een enkel teeken van hoop; Clotilde, o! een blik slechts, ik smeek het u op mijne knieën!

— Sta op, antwoordde Clotilde, met waardigheid, en hoor mij op uwe beurt aan, Frederik. Gij zult mijn gevoelen geheel en al kennen.

Drie jaren geleden, toen de eerste beweging der revolutie uitbarstte, toen het volk aan de poorten van onze kasteelen ons zijn aandeel kwam vragen in de regten en vrijheden, werd uw hoogmoed gekwetst door de vorderingen van die menschen, die niet u den titel van slaven tegen dien van broeders wilden verwisselen. Later, ontvlamde uw toorn bij het vernemen van hunne eerste overwinningen: gij spraakt van wraak en vreesselijke kastijdingen. Maar ik, jong meisje, ik ging slechts met mijn hart te rade; ik riep mij slechts hunne ontberingen, hunne ellende te binnen. Meer dan eens had ik in hunne hutten geweend, wanneer ik er de overblijfselen onzer feestmalen bragt. Toen de burgeroorlog uitbrak, en de handschoen door het volk opgeworpen, door den adel werd opgeraapt, beproefde ik te vergeefs uwe woede te doen bedaren en u van den noodlottigen weg terug te brengen, waarop gij hoe langer hoe sneller voortholdet. Gij noemdet uzelven meester over mijnen wil, even als gij beloofdet gezag te hebben over uwe oproerige dienstknechten. Ik was ook uwe vassale en minder moedig dan zij, kromde ik den hals en gehoorzaamde. Van het verlies mijner goederen, van het verbranden van mijn kasteel spreek ik niet. Gij hebt de wraak van het volk geregtvaardigd. Geslagen en vervolgd, hebt gij mij in uwe vlugt medegesleept, gij en uw broeder; gij hebt mij gedwongen u te volgen, bij uwe gevechten aanwezig te zijn, en al die schouwspelen van moord en plundering bij te wonen, waarvan deze grond het tooneel en het slagtoffer is geworden. Beurtelings hebt gij mij gekweld en verveeld met uwe betuigingen van gehechtheid, uwe eeden van liefde. Dat was uw regt; maar heden ben ik een en twintig jaren oud en meesteres mijner handelingen. Ik zal u enkel toevoegen: ik ben vrij, ik wil vertrekken.... laat mij gaan!

Gedurende dit gesprek was Frederik verstomd en onbewegelijk blijven staan, met de oogen aanhoudend op het meisje gevestigd; maar zijn gelaat was bleek en zijne tanden knarsten.

— Ik zal de terugkomst van George afwachten om u te antwoorden, zeide hij met eene dofle stem.

En hij verliet plotseling de tent.

Het jonge meisje liet haar hoofd in hare handen vallen, en bleef eenigen tijd onbewegelijk. Een zacht geritsel onttrok haar eensklaps aan hare mijmeringen, zij hief het hoofd met levendigheid op.

Een man stond voor haar.

— Jan! riep Clotilde, met een gebaar van schrik en verwondering. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.